

Подиръ тѣзи думы, Идоменей, убѣденъ отъ Ментора, побърза да расподѣли празднитѣ мѣста, да ги напълни съ сичкитѣ непотребни художници и да извърши сичко което бѣ рѣшено. Той остави само земитѣ които бѣхж предназначени за зидаритѣ, и които тѣ не можахж да работѣтъ преди свършванъето на работитѣ имъ въ града.

Мълвата за кроткото и спокойно управленіе на Идоменея вече наченж да привлича отъ сѣкждѣ народы които идяхж да са съединѣтъ съ негова и търсахж благополучіето си подъ едно толкози пріятно господство. Тѣзи полета, досега покриты отъ тръње и бодилы, общаватъ вече богаты жетвы и плодове до тогасъ непознаты; земята отваря своитѣ нѣдра на острото рало, и приготвя богатствата си за да награди работника: надѣждата блѣсти на сѣкждѣ. Стада отъ овцы по могилитѣ и долинитѣ подскачатъ весело по муравитѣ, и горитѣ кѣнтѣтъ отъ мученъето на голѣмытѣ череды отъ волове и кравы: тѣзи стада и череды служѣтъ за наторяванъе на нивитѣ. Средството за придобыванъето на тѣзи добытъцы бѣ указано отъ Ментора. Той съвѣтова на Идоменея да размѣни съ Певкетитѣ, народъ съсѣденъ, сичко що му бѣ нему излишно въ града, което не принасяше никоя полза на жителитѣ, съ тѣзи стада отъ които Салентинцитѣ бѣхж лишены.

Въ сщцото време градътъ и околнитѣ села са пълняхж съ прекрасно юношество, което много време бѣ кръяло въ бѣдность, и не смѣяше да са жени отъ страхъ да не умножи бѣдността си. Когато тѣ видѣхж че Идоменей са обладаваше отъ челоуѣколюбивы чувства и желаяше да имъ бжде баща, тѣ вече не са бояхж отъ глуда и другитѣ злины съ които небето наказва земята. Не са чувахж вече освѣнь радостны гласове, пѣснитѣ на пастьритѣ и на орачытѣ които празднувахж свадбитѣ си. Сѣкашъ че гледашъ бога Пана съ единъ орлякъ отъ сатиры и фавны размѣсены съ нимфы да играѣтъ на хоро подъ звуковетѣ на свирката и въ сѣнката на лѣсоветѣ. Сичко бѣше тихо и засмѣно; и радоститѣ не службахж за друго освѣнь да ги отморяватъ подиръ дългытѣ имъ трудове: и при сичко туй колкото тѣ бѣхж поизразителны толкози бѣхж и почисты.